
İmanımıza Aşı

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli dostlar, aziz kardeşler,

Kitabımız, rehberimiz Kur'an, anne-babaların çocuklara karşı mesuliyetinden söz ederken “çocuklarınıza oruç ibadetini öğretin” demiyor. Çocuklarınıza Kur'an hafızlığını öğretin, demiyor. Çocuklarınıza cihadı öğretin, çocuklarınızın silah kullanmalarını sağlayın demiyor hatta “namazı öğretin” demiyor.

Ne diyor? “Kendinizi de çocuklarınızı da ateşten koruyun” diyor. Bir çocuğun ateşten korunmasıyla ona oruç öğretilmesi, namaz öğretilmesi aynı hacimde şeyler değildir. Biz doğruduklarımızın ve doğurmadığımız hâlde gözümüze, çevremize ilişenlerin mesuliyetini taşıdığına inanan Müslümanlar olarak yeni nesillere, çocuklarımıza sadece ibadetlerden bir ibadeti; mesela namazı, mesela haccı öğreterek Allah Teâlâ'nın omuzlarımıza yüklemiş olduğu görevi ifa etmiş, yerine getirmiş olmayız.

Çünkü Allah Teâlâ, kendinizi ve çocuklarınızı ateşten koruyun, diyor. Sadece hafız olmak ateşten korunmak için yeterli mi? Sadece orucu bilmek ateşten korunmak için yeterli mi? Haccetmek cehenneme girmemek için tek başına yeterli mi? Cihat etmek hatta cihat meydanlarında ölüp gitmek tek başına cehennemden korunmaya yetiyor mu? Kur'an-ı Kerim sadece namazı özellikle bir eğitim malzemesi olarak örneklendiriyor; orada da namazı öğretin demiyor. “Emret” diyor. Yani namaz konusunda dik dur. Taviz verme. Yalvar anlamında değil; taviz verme, ayakta dur. Namaz konusunu ciddiye al sonra Allah'tan yardım dile; çünkü Allah'ın yardımı olmadan namaz konusunda muvaffak olmak mümkün değil.

Kur'an nesil yetiştirme konusunda, “hafız yapın, şunu öğretin bunu öğretin, eğitime alın, kampa alın” gibi ayrıntılarla meşgul olmuyor, çatının adını söylüyor. Tahrim suresinin altıncı ayeti: “Kendiniz ve çocuklarınızı ateşten koruyun.” Ateşten korumak Allah'ın haram ettiği şeylerden yüzde yüz sakınmakla, farz ettiği şeyleri takat kadar yerine getirmekle mümkündür. Dolayısı ile bizim anlayışımızda, itikadımızda çocuk eğitimi, ateşten korunma projesidir. Hem kendini hem çocuklarını ateşten korumanın adına eğitim deriz; hafızlık, namaz, oruç bunun cüzlerinden bir cüzdür sadece. Bir paragrafın adıdır çünkü hem namaz kılıyor hem de faiz yiyor olduktan sonra ateşten korunmuyorsun ki. Hafız, Allah'ın şeriatını tatbik etmiyor. Ateşten korunmuyor ki. Bilakis ateşe daha önce, başkalarından önce girecek birini yetiştirmiş oldu. Kur'an'ı tatbik etmekte, Kur'an'la amel etmekte sıkıntısı olan bir hafız herkesten önce cehenneme girecek üç kişiden birisidir.

Projemizin adı çocuk eğitmek, çocukları imam hatip lisesine göndermek, çocukları hafız yapmak projesi değildir. Biz çocuklarımıza ‘korunma aşısı’ yapmak zorundayız. Bu aşı el-

bette namazdır, elbette oruçtur, elbette hacdır, elbette Kur'an ehli olmalarıdır. Ama bunların bütününün adı, çocuğumuzun Allah Teâlâ'nın azabından korunacak bir kıvama getirilmesi gayretidir ve bu sadece annenin vazifesi değil, sadece babanın vazifesi değil, sadece yaz aylarında çocukların teslim edildiği cami imamının görevi değil; hepimizin görevi, ümmet-i Muhammed olarak Allah'ın cehennemine bizden bir kişi girmesin diye gayret etmenin adıdır.

Hepimiz iman kardeşleri olarak birbirimizin ateşe düşmesine karşı himmetli, gayretli ve çok çalışır bir çalışma içerisinde, proje içerisinde olmak zorundayız. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz, "hepiniz çobansınız" buyuruyor. Hepiniz çobansınız, herkes bu çobanlık vasfında müşterektir. Bu çoban, koyun güden çoban değildir elbette; "hepiniz çobansınız ve hepiniz güttüğünüz şeyden mesulsünüz" buyuruyor. Hadisin içerisindeki iki cümle hepimizin dikkatini çekiyor olması lazım. "Hepiniz çobansınız, hepiniz güttüğünüzden sorumlusunuz" dedikten sonra iki yerde aile içi ayrıntıya giriyor. Buyuruyor ki: "Erkek, ailesinin sorumlusudur." Sonra devam ediyor: "Kadın, eşinin emri altındaki evinin sorumlusudur."

Dolayısı ile ne erkek kadına yıkarak kurtulabilir ne de kadın, çocuklarının babasına yıkarak bu görevi vebalden kurtulabilir. Allah Teâlâ'nın Tahrim suresinin altıncı ayetindeki emri açıktır. Hepimizin projesinin, çalışmasının adı vakıf levhasıyla mı olur cami tabelası altında mı olur, o isimler önemli değil. Ama hepimizin projesinin adı Allah'ın azabından korunmak ve kurtarmak. "Öyle bir ateşten korunun ki bu ateş, taş yakmak için tutuşturulmuş." Taş ve insan yakacak. Hâlbuki köylerdeki fırınların etrafını taş kaplarlar, ateş sağa sola sirayet etmesin diye. Allah'ın azabı taş yakacak, insan yakacak. Bu ayetin muhtevası bize neyi gösteriyor? Yani otuz sekiz derece, kırk derecelik ateşten korumak değil senin projen; taş yakacak düzeyde bir ateşten ve o taş yakacak düzeyde hararettaki ateşe insan olarak senin çocuğunun atılacağını, kendinin atılacağını varsayarak çalışmak, gayret etmek zorundasın.

Bu büyük projeyi, bu büyük çalışmayı, bu muhteşem aşığı biz sadece çocuğumuza namaz öğretmekle, sadece oruç öğretmekle, sadece abdest almayı öğretmekle, sadece 'yalan söyleme' demekle yetiştiremeyiz. Bunlar önemli parçalar ama projenin parçaları sadece bunlar. Projenin bütününün adı ateşten korunma projesidir. Hem kendin hem çocuk, mesuliyetin altındakiler Allah Teâlâ'nın senin zimmetine koyduğu, sorumluluğun altına verdiği nesil, aile kimse bunları ateşten korumak zorundayız. Bu ateşten korumakla çocukları yaz aylarında camilere gönderip namaz öğretmek, abdest öğretmek, teyemmüm öğretmek arasında çok büyük farklar var; aynı şeyler değil bunlar.

Yıllarca namaz öğretebilirsin, yıllarca Kur'an öğretebilirsin, hatta hafız edebilirsin, Buharî de ezberletebilirsin. Onlarca, yüzlerce anne-baba hukukuna riayet etmekle ilgili ayet-hadis okuduğu hâlde anasını babasını çiğneyecek kıvamda ise sırf onu doğuran ana yüzünden cehenneme girecek bir çocuk. Onun büyümesine vesile olan baba yüzünden cehenneme girecek bir çocuk, ateşe babası yüzünden, annesine hak tecavüzü yaptığı için, annesine asi olduğu için cehenneme girecek bir çocuk. Hafız yapılmıştır belki, imam hatip mezunu yapılmıştır belki. Ahlaklı diye vasıflandırılıp iyi ahlaklı bir kızla evlendirilmiştir belki ama cehennemden korunmamış. Bakış tarzımız bizim cüzlerden bir cüzü, parçalardan bir parçayı alıp onun üzerine yoğunlaşmamalı. İnsan tahlili yapılırken bir damla kan alıp o kanın üzerinden bütün bün-yeyi tahlil edebilirsin ama insanı tedavi ederken ondan bir tüp kan alıp o kanı tedavi edip in-

sana yüklemiyorlar tekrar. Arızalar bir tüp kandan anlaşılıyor, tamir edilirken bütün vücut tamir ediliyor. Islah, bütün üzerinden yapılır. Biz çocuklarımızı Kur'an öğretmek, çocuklarımızı namaz ehli yapmak, sabah namazı ehli yapmak, Allah'ın hakkına hukukuna riayet eder, haramlardan kaçır hâle getirmek zorundayız ki bunun toplamının adı ateşten korunma projesidir.

Büyük bir hedefle, anne-baba olalım veya olmayalım, çünkü doğurduğumun annesi babasıym, bu beş eder on eder, bilemedin yirmi çocuk eder. Ben Allah'ın yarattığı her çocuğun annesi babası kadar, cehenneme girmemesi konusunda hassas olmak zorunda değil miyim? Yeryüzünde secde etmeyen, 'Allahuekber' diye belini bükmeyen tek bir genç varken benim rahat uyumam caiz mi? Müslümanlığım bunu kabul eder mi?

Demek ki benim beş doğurmuş olmam, beş çocuğum olduğu anlamına gelmiyor. Benim milyarlarca çocuğum var. Her doğan çocuk, hatta ve hatta geçmişte ölmüş gitmiş, asırlar önceki imansız ölen, cehennem kütüğü olarak ölen çocukların kahrını taşıyor olmam lazım; peygamber mantığı budur. Kur'an terbiyesi görmüş Müslüman mantığı budur. Allah'tan bu mantık üzerine yaşama gayretini bize lütfetmesini hep diliyor olmamız lazım. Ailesine kaplanmış, kendi çocuklarını düşünen hele o çocukları Kur'an kursuna gönderdiyse ondan sonra ne olursa olsun diye rehavet içerisinde olan bir Müslüman asla olmayız.

Bu büyük projenin yani Allah'ın azabından çocuklarımızı koruma projesinin bir günlük, bir senelik ya da bir haftalık veya bir ömürlük proje olarak takdir edilmesi yanlıştır. Biz ilk iki insandan, binlerce yıldan beri devam eden bir eğitim, cehenneme düşmeme ve cennete girme eğitiminin uzantılarıyız. Bu bizim çocuklarımızın üç aylık ya da beş aylık eğitim görmeleri ile hallolabilecek bir sorun değil.

Kardeşler, bir çocuk nasıl dil öğreniyorsa, konuşmayı nasıl öğreniyorsa, yemeyi içmeyi ne kadar zamanda öğreniyorsa, akraba çevresini ne kadar zamanda öğreniyorsa; mesela dil konusu ele alalım. Türkçe'yi bir çocuk yedi yaşında, okula gittiği gün mü öğreniyor? Hayır, ilk defa çocuk işaretlerden anlıyor, önce annesini tanıyor, sonra babasını tanıyor, sonra evdeki ikinci şahısları tanıyor, sonra ağlarken onlara yaptığı işaretlere çocuğun ağlaması hâlinde annesinin kıpırdanışlarından hareketlerin anlamını anlıyor. Mesela ilk gün çocuk ağladığında annesi, ebesi onun yanına yanaştığı hâlde susmuyor ama on gün sonra annesi kalkınca yerinden susuyor. Neden?

Çünkü o kalkışın emzirmeye doğru giden bir merhale olduğunu anlıyor. Ama kalkıp da annesi başka yöne yönelince susmuyor bu sefer. Bakıyor ki o deminki kalkışa benzemiyor. Altı ay sonra sus lafından anlıyor. Mamanı pişiriyorum, lafından anlıyor. Bir yaşına geldiğinde "ben açım" demeye başlıyor. Bana mama verin, diye işaretler yapıyor. Çocuğun fitrî yeteneğinde de bulunduğu hâlde "ben şunu istiyorum, ben şu durumdayım, benim elimden tutun, bana şunu verin" demesi en az iki yıl tutuyor. Çocukça olmaması için konuşmasının da on yaşına gelmesi gerekiyor. On yaşına kadar komik komik hatalar yapıyor. İki yaşından itibaren edebiyat kitabı yazan çocuk yok; olsa zaten mucize olurdu. "Ben su istiyorum, lütfen bana bir su verir misiniz, şunu yapabilir miyim" demesi için on sene gerekiyor. Anne-baba herkes o dili konuşuyor, belli bir yaştan sonra okula götürüyorsun, okulda o dil ona kanun olarak öğretiyor. Ama çocuk on senede, bazı çocuklar on beş senede, bazıları da askere gittiği hâlde hâlâ

“filan yere gidebilir miyim” diyemeyecek kadar öğrenememiş oluyorlar. Kendi dilini, anasının dilini, babasının dilini. Bu örnekten yola çıkarak diyoruz ki kardeşler:

Çocuk Türkçe konuşan veya filan dili konuşan bir annenin babanın çocuğu olduğu hâlde o dili olgun ve medenî bir biçimde konuşması için gerektiğinde yirmi yıl harcanması uygun bulduğuna göre hayır ve şer de çocuk üzerinde bu şekilde aşılanır.

Nasıl bir senede çocuğun şairce konuşmasını, edebiyat kitaplarına geçecek konuşmalar beklemiyorsan hayır ve şer konusunda da çocuğun bir yılda, iki yılda, on yılda, yirmi yılda mükemmel ve olgun, Ebu Bekir es-Sıddık radiyallahuanh seviyesine gelmesini bekleyemezsin. Bu yanlış bir beklenti olur. Kaldı ki Türkçe konuşmak veya başka bir dil konuşmak çocuk için en kolay şeylerden birisidir. Nitekim büyüüp bir dershaneye gittikten sonra bir senede yabancı dil öğreniyor. Yetenekleri oluştuktan sonra üç dil, beş dil öğrendiği oluyor. Yedi dil, sekiz dil bilen insanlar var. Öğrenilebiliyor bu demek ki. Hayır ve şer ise onun hayır yüklü olması veya şerrin ona nüfuz etmesini örneklendireceğim inşallah.

Bizim hayır -pozitif- yükleme yapmamız veya şeytanın şer yükleme yapması herhangi bir dilden daha büyük bir projenin adıdır. Dil nihayet, beyin belleğinde bir nokta kadar da yer işgal etmez ama Allah’ın şeriatının yetiştirmek istediği bir insan, mükemmel bir mümin veya şeytanın ihdas etmek istediği şer bir insana, bela bir insana ait bellekte yer eden şeyler çok daha fazladır. Yani Türkçe’nin grameri vesaire hepsi bir kitaba doldurulsun, nihayetinde Kur’an-ı Kerim’in üç cüzü kadar yapmaz. Bir dil yeteneği, en zor dillerden bir tanesi ve Kur’an-ı Kerim’in beşte biri kadar değil. Grameri vesaire ile.

Ama din vermek istediğin zaman, mükemmel bir mümin yetiştirmek istediğin zaman Kur’an-ı Kerim’den, hadisinden, fikhından, takvasından, zühdünden yükleyeceğin şey yani vermek istediğin kapasite, dilin çok daha üstünde. Dolayısı ile biz, dil öğrenen bir çocuğun nasıl öğrendiğini deneyerek gördüğümüz hâlde hatta kendi konuşmamızda dil yeteneğimizin nasıl geliştiğini gördüğümüz hâlde üç aylık eğitim ile iki haftalık kampla çocuğun evliya olmasını beklemek saflıktır. İnsanı tanıyamamaktır. Bir defa sen, tamamen ortada sıfır bir proje yürütmüyorsun. Sen üç tane hayır aşısı yapmak istiyorsun. Üç gün içinde mesela abdesti öğretmek istiyorsun, mesela tahareti öğretmek istiyorsun, şimdi sen boş bir alanda koşmuyorsun ki. Sen tahareti öğretiyorsun, şeytan da pisliğin onu ne kadar rahatlatacağını aşıyor. Rakibin senden daha güçlü bir eğitmeni, üstelik her türlü taktik onda hazır. Her türlü imkânı var. Sen kulağına gözüne hitap edebiliyorsun. O damarlarda cereyan ederek iş yapıyor. Sen kulağa koyuyorsun; kulaktan, gözden beyne gidecek, beyin talimat verecek, kalbe gidecek. O kalbin üzerine oturmuş, kontrol ile yapıyor bu işi. Kumanda ile hallediyor.

Şunu söylemek istiyorum: Olmaz bir şeyin içerisinde değiliz. Allah bizi çocuklarımızı ateşten korumak için yükümlü tutarken olmaz, yapılamaz bir işin içine koymadı; olur ama bu işi üç günlük görürsen yapamazsın. Üç günlük, bir haftalık, bir senelik eğitim değil bu. Dil bile bir yıllık eğitim değil iken, anasının babasının dili bile bir yılda çocuğa sereyan etmezken sen tamamen bir hayat projesi, olduğu gibi hayatı kuşatan bir İslam’ı, Müslümanlığı üç günde, bir haftada, on senede, yirmi senede, otuz senede yüklediğini zannedemezsin. Çünkü senin otuz senede dediğin şeyde şeytandan sonra arta kalan vakit otuz saat bile değildir belki. Şeytan yirmi dört saat damarlarında dolaşılıyor; sen oyunundan, okulundan, eğlencesinden, şundan

buradan vakit bulacaksın, on dakikada namazın önemini anlatacaksın. Kardeşler, olmaz bitmez değil.

Ama ciddi bir projenin başındayız biz. “Bu çocuklar yetişmez. Nuh aleyhisselam bile yetiştiremedi” lafı yanlış. Nuh aleyhisselam çocuk yetiştiremedi, doğru ama Azer gibi bir müşrik, İbrahim gibi bir çocuk yetiştirdi. Allah yardım edince. Örnekleri tek taraflı almanın gereği yok. Mesele filanca çocuğun babası olma meselesi değil. Allah Teâlâ’nın seni kaldırmayı murat edip etmediği meselesi. Allah seni kaldırmayı murat etsin. Sana manevî desteğini vermeyi murat etsin. Dağlar senin parmağının ucunda küçük kalem gibi oynar o zaman. Allah’ın yardımını da himmeti büyük kullarına gidiyor. Daha doğurur doğuramaz bu işi basit görürsen Allah sana yardım etmez. Korkar, ürker, çocuğu şeytanın kucağına atarsan sana da yardım etmez Allah Teâlâ. Hepimiz Allah’ın ateşinden korunma projesini çok büyük bir proje olarak görüp çalışacağız. Gayret edeceğiz, Allah da bize yardım edecek.

Şu kâinatta ne varsa, dağlarından nehirlerinden hayvanlarına kadar hepsi, insanın hizmeti için yaratılmıştır. Mantığımız bizim bu. Dolayısı ile bu mantık bizi nereye götürüyor? Çocuk doğurmak ve çocuk büyütme, bir defa bizim gözümüzde “efendim, evlendim çocuğum oldu, sünnetini yaptıracağım, diploma sahibi olacak, iş sahibi olacak, benim de o arada emeklilik günlerim gelmiş olacak, emekli olacağım, annesi ile tatile gideceğiz, kışın onun yanına geleceğiz, hastalanınca bizi hastaneye götürececek, onun imkânlarından istifade edeceğiz, onun şirketi olacak, o şirketten bize makam şoförlü araba tahsis edecek...” değildir. Hep beş günlük işler, beş kuruş etmez işler. Bunun için ne çocuk doğurmaya değer ne ebelik yapmaya.

Yani yüz senelik hayat için -ki yüz sene olduğunu varsayalım- doğurmaya değil doğmuş çocuğu ziyaret etmeye bile değmez. Doğum yapan kadına geçmiş olsun demeye bile değmez. Boş işler bunlar. Bizim çocuğumuzuz yeryüzünde var olduğu sürece Allah için rükû yapacak, ‘sübhane rabbiye’l-azim’ diyecek, secde edecek, Allah’ın kelamını yüceltecek, onun lisanında Kur’an nesilden nesile taşınacak umudu ile çocuk doğurmak lazım. Böyle bir çocuk, sen öldükten sonra canlı Kur’an olarak yeryüzünde dolaşır. Onun yaptığı her şey senin hanene yazılır. Onun doğurduklarının yaptıkları senin hanene yazılır. O aşî kıyamete kadar senin defterinin açık kalmasına sebep olur. Çocuk bunun için doğurulur. Ve kıyamet günü mümin, Resûlullah aleyhisselam ümmetinin artmasına gayret etmiş, secde eden iki kişiyi artırmış ve böylece Peygamber’inin övülmesine vesile olmuş bir Müslüman olarak dirilmek için çocuk doğurulur.

Önce işe ciddi bakmak lazım. Erkek çocuğu olacak da ona dükkânını devredecek; yazıklar olsun. Senin dükkânın yanmayacak zannediyorsun bir gün. Bir afete uğramayacak garantisini var da dükkânın, devretmek için çocuğunu büyütüyormuş. Tüccar kafası bile değil bu. Sen hakikî bir tüccar olsan çocuğuna yeni bir dükkân açardın. Çift iş işletirdiniz. Senin kafan o kadar küçük ki otuz senedir çalıştırdığın leblebici dükkânında çocuğunu helak etmek istiyorsun, o da orada otuz sene uğraşsın istiyorsun. Tüccar kafası bile değil seninki.

Önce şunu bilelim: Biz niye doğuruyoruz? Şunun için doğuruyoruz: Yeryüzünde şeytan, bir kişi Allah’a asi olsun, şirk bir kişi fazla kazansın diye uğraşsın. Biz de yeryüzünde secde eden kişi sayısı bir artsın, bir kişi daha fazla ‘Allahuekber’ desin diye, bir kere daha ‘sübhaneallah’ fazla desin diye yeryüzünde çoğalmaya çalışıyoruz. Bir savaşın içindeyiz biz.

Kabil'in soyuna karşı Habil'in şerefli soyu kıyamete kadar devam etsin, çoğalsın diye. İffet ve ahlak devam etsin diye doğurmamız gerekiyor. Mantığımız bu bizim. Bunun için on çocuğumuz, yirmi çocuğumuz olsun diye himmet ediyoruz, gayret ediyoruz. Allah'tan mübarek nesiller istiyoruz. İhtiyarlayınca bana hizmet edecek çocuğu neyleyeyim ben; beni gençken hangi Allah baktı koruduysa ihtiyarken de o baksın. Allah Teâlâ sadece gençleri mi koruyor. Yani sen emekli olana kadar Allah'a tevekkül, emekli olduktan sonra çocuklarına tevekkül; neresi iman bunun? Böyle iman olur mu?

Hayır. Bu cahilce bir anlayış. Bu Ebu Cehil'in mantığıydı. Kur'an-ı Kerim ne diyor: "Şu kalabalık çoluk çocuğuna güvenenleri bırak bana ey Peygamber." Onlarla muhatap olma ya bile değmez. Yani cahiliye kafası, çocuğunun çokluğunu güç kabul ediyor. Öyle değil; çocuk da Allah'ın, sen de Allah'ın, anası babası da Allah'ın, hep Allah'ın mülkü değil miyiz, onun kulları değil miyiz diye düşünüyoruz. Birinci mantık bu.

İkinci mantık olarak kardeşler, bu bakışımızla yola çıktığımız zaman karşımıza bir sorun çıkıyor. Biz bir bilgisayarlı program olarak o programı çocuğumuza yükleyip bugünden itibaren Arapça biliyor, öbür gün bir program daha yüklüyorsun bugün de hafız oldu... böyle bir insan olmaz. Böyle alet olur, robot olur, bilgisayar olur. İnsan damla damla, adım adım yol alır. Eğer bir çocuk doğduktan bir hafta sonra yüz kilo, yüz altmış santim de boyu ve dünya şampiyonasına katılacak bir güreşçi oluyorsa o zaman ifrit diye herkes kaçır tabii. Bir haftada çocuk yüz altmış kilo olmuş. Yuh. Cin diye kaçır herkes, vahşi olur. Bünyesi bir haftada büyümeyen, yirmi senede büyüyen birisinin kültürü en az iki kat zamanda büyür; böyle düşüneneceğiz ve şunu unutmayacağız:

Bilgi blok olarak getirilip kafaya sokulmuyor. Bilgi nokta nokta alınıyor. Nasıl ilim dediğin şey harflerden oluşuyor, on tane yirmi tane otuz tane harften oluşuyor. O harfler kelimeleri bir araya getiriyor. Kelimeler cümleleri bir araya getiriyor. Cümlelerden ilimler çıkıyor ortaya, hangisi olursa olsun. Çocuğa ahlak da böyle aşılanıyor. İbadet de böyle öğretiliyor. Kötülük de böyle öğretiliyor. Haram şeyler de böyle öğretiliyor. Haramı da şu şu şu işleri yaparak anlıyor çocuk. Biz mesela, zinaya bulaşan bir delikanlı acaba hangi arkadaşına dadandı diye düşünüyoruz. Ama o çocuğun izlediği voleybol maçındaki çıplak kadınlardan beş sene sonra o maçtan zinaya kaydığını ve zinaya kayış sürecinin o çıplak oyun oynayanları seyretmekle başladığını düşünmek istemiyoruz.

Bir futbol maçına götürüyorsun çocuğu, futbol haram mı helal mi, dur bir dakika. Burada bir: Vakit zayıtının mubahlığı aşısını koydun çocuğa sen. Üç saattir orada boş boş seyrediyorsun. Baba çocuğunu almış, maça götürmüş.

İki: Kaç çıplak insanın avretini seyretmekte sakınca olmayacağına dair beş yaşında çocuğa eğitim verdin sen. Böyle bir şey demedin elbette, bacaklara bakmak serbest diyecek hâlin de yoktu. Şeytan bu kadar da aptal değil. Bunu söylettirmez zaten o. Önce maç seyrettirir. Çocuk evde yaramazlık yapmasın gibi bir gerekçe ile.

Üç: Allah'ın zina kadar ağır saydığı, Kur'an'ın isim vererek lanet ettiği, haram ettiği, şeytan pisliği dediği kumarın devlet eli ile yapılan en yaygın çeşitlerinden bir tanesine ait rek-

lamları ve konuşmaları o çocuğa beş yaşında sen öğrettin. Sen buna bir futbol maçı diye bakıyorsun ama ben onu saydığım zaman kabarık bir liste olarak çıkıyor.

Başka bir örnek vereyim. Bayramlaşma diye yakın akrabaya ziyarete götürdün çocuğu. Şusu busu diye, yakın akraba diye ziyarete gittin. Sen senelerdir çocuğuna şu kıyafet caiz değil, şu tip caiz değil dedin. Bayram ziyaretine gittiğinde maymun gibi, şarlattan gibi giyinmiş emsallerinin ortasına koydun çocuğunu. Siz büyükler olarak “bayramın mübarek etsin hee, Allah kabul etsin, ne güzel tuttuk oruçları” dediniz, o da şu gaddar annem babamın bana yasakladıkları şeyleri ziyarete geldiğimiz akraba çocukları giyiyor diye düşünüyor. Oradan gelip sana “bundan sonra bir daha bayrama gelmiyorum, ya bana da bunlardan alırsınız ya ben de bayrama gelmem sizinle” demedi çocuk. Dedik ya, konuşmayı da geç öğreniyor zaten ama on beş sene sonra çocuğun, sen imam hatip lisesine bile verdiğin hâlde, yaz aylarında muhteşem Kur’an medreselerine de gönderdiğin hâlde... yaz aylarında bir gün o çocuğun elinde ayna ile şurasını burasını boyarken gördüğünde “sübhaneallah, bizim akrabada yok, nerden gördün” deme hakkın yok senin. Filan bayram ziyaretine götürmüştün ya akrabalarının bu tip hastalıkları olduğunu bildiğin hâlde. Eğitim bu kardeşler eğitim.

Hangimiz bir günde namazı, orucu, zekâtı, haccı öğrenip diploma alıp çıktık. Abdesti öğrenmemiz on gün sürdü. Sonra baktık ki kulağın yanlış yerini mesh ediyormuşuz, on gün daha; doğrusunu öğrendik. Namazı düzgün kılmamız iki üç sene sürdü. Büyük büyük adamlar olduğumuz hâlde.

Hayır da kar gibi yağıyor. Dolu gibi yağıyor. Önce bir tane bir tane indiğini zannediyorsun. Sabahleyin kalktığında bir bakıyorsun, kapı pencere her şey kapanmış. Her yer kar olmuş. Yahu bu bir tane bir tane inen karlar bu ovayı nasıl kapladı, diyebiliyor musun? Bugün çocuğuna kaba bir söz kullanan Müslüman, ertesi gün o çocuğun o sözü tekrar etmesini beklemez elbette. Sen kırk yaşındaydın, o beş yaşındaydı. Sen seksen yaşına geldiğinde o da kırkıncı yaşına geldiğinde oğlun o sözü söyleyecek. Senin otuz beş sene önceki eğitiminin eseri bu. “E benim o söylediğimin üzerinden neredeyse yarım asır geçti.” Beyin yolgeçen hanı değil. Beyin depolama merkezi. Bugün kullandığı bir kelimeyi çocuk on beş sene önce öğretmeninden ilkokulda duymuştu. Beyin onu yerleştiriyor kafasına, vakti gelince kullanıyor. Her öğrendiğini diline, her öğrendiğini eline uyguluyor insan.

Çocuklarımızı cehennemden koruyacağız derken yarından itibaren evlerimizi cehennemden koruma bandı altına alacağız, bugünden itibaren anti-cehennemdir bu ev diyecek hâlimiz yok. Böyle bir koruma olmaz. Bu koruma yirmi dört saat, üç yüz altmış beş gün devam eden şuurlu bir davranışın eseridir. Bunu anlatmak istiyorum. Ziyaret ederken, eve yemek getirirken, akrabalarla telefonda konuşurken dikkatli konuşacağız. Telefon çalacak, “alo buyurun, kimi aradınız?” dedin. Cümle devam etti. Öbür gün Buharî’den hadis oku, selam sünnettir diye. Senin en yakınının akrabanı aradı, ‘selamunaleyküm’ ile başlamadın. “Yahu çocuğa hadis okuyoruz dinlemiyor.” Hadis derstir. Ders okuyorsun. Telefon hayat parçasıdır. Hayatı uygulayışındaki etki gücü dersin yüz katıdır belki de. Sen sol elle ağzına lokma götür, ondan sonra götür İmam-ı Azam’a, sağ elle yemek sünnettir diye ders versin. Bu kadar kolay değil ki bu iş.

Hız. Ömer'in önüne oturtsan çocuğu, yavrum sağ elle yiyeceksin desen, eğer anasını senelerdir çatalını sol tarafa koyuyor, bıçağını sağ tarafa koyuyor gördüyse yapacak bir şeyi yok çocuğun. Eğitim aşırıdır. Aşırı bir damladır. O bir damla hayattır.

Hayat kurtarır veya felç eder. Şeytan da böyle çalışıyor. Gidip bir günde insanların namazı bırakmasını sağlamıyor. Bir kişinin namazı bırakması için belki otuz sene uğraşılıyor, her gün bir fıkos yapıyor. Mesela bir aileyi dağıtmak için şeytan sizce kaç sene çalışıyordur. Bakıyorsunuz ki elli senelik evli insanlar boşanıyor. Melun, elli senelik yatırım yapıyor demek ki. Nereden anlıyorsun bunu? Boşanma için ağızlarını açtıklarında düğünden önce nişanlılık dönemindeki şikâyetlerden başlıyorlar. Bir açıyor ki dosyayı, İstanbul'un en büyük savcılığında öyle dosyalar yoktur. Bir açıyor ki, bir cevaplar veriyor ki sübhanallah, bunların otuz sene önce birbirlerini vurmaları lazımmış zaten. Nereden alıyoruz bunu? Şeytan her gün bir çivi bir çivi bir çivi çaka çaka çaka, sonunda patlatacağı zaman son yumruğunu hepsini meydana çıkarıyor.

Belki de bazı hareketlerini Allah rızası için yaptırdı sana yaparken. Allah rızası kılıfının içine koydu. Sen de Allah rızası için vurdun. Allah rızası için dövdün. Hayır da böyle. Bir kere "Allah'tan kork" diyorsun çocuğa, bir Allah'tan kork demekle çocuk Allah'tan korkup sigarayı mı bırakacak? Hayır. Yarın bir daha demeyecek misin? Öbür gün bir daha demeyecek misin? Üç ay üst üste demeyecek misin? Doksan defa "Allah'tan kork" yapacak bu. Beyin duyduğu şeyi atmıyor. Göz gördüğünü atmıyor. Tuttuğu şeyin kıvamını unutmuyor. Sulandıktan sonra zaten mükellef olmaktan çıkar beyin. Bir insanın aklı sulandıktan, beyni çalışmaz hâle geldikten sonra zaten onun için iyi veya kötü projemiz yok.

Bu nedenle kardeşler, şeytan elli sene yüz sene uğraşılıyor ifsat etmek için. Nicelerini elli sene seccadesinin başında bekledi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem lisanından öğreniyoruz. Yetmiş sene seccadesinde namaz kılan insanları beklediği olmuş şeytanın. Yetmişinci senede batırdı götürdü ama. Belam bin Baura'nın dev bir ilim sahibi olmasından hiç rahatsız olmadı. Peygamberlerin meclislerine oturup onlarla muhabbet edecekken son gününde batırdı onu. Eğitim budur. Proje budur. Şeytan cehenneme yuvarlamak için böyle bir proje yürütüyor. Günübürlük çalışmıyor. Komisyonları var, havale ediyor komisyonlarına. Sen boşandırmı komisyonu. Sen namazdan uzaklaştırma. Sen faiz komisyonu sen... komisyonlarından o ayda bir raporunu alıyor ama günün birinde Müslümanlar'ın bile faize sıcak baktığını görünce sen, onun o gün büyümüş bir ağaç olmadığını anlamam gerekiyor. O o gün büyümedi. Ne zaman büyüdü? Müslümanlar'ın zeki çocuklarını başka branşlara, ikinci sınıf denecek çocuklarını Kur'an medreselerine ayırdığı gün.

Ümmet-i Muhammed'in imamsız, cemaatsiz, âlimsiz kaldığını kalacağını anlayamayınca insanlar, günün birinde faizin haramlığını, çirkinliğini, Allah ile savaşmak olduğunu dik ve cesur bir şekilde anlatacak cesur âlimler kalkınca ortadan, Müslüman'ı da faize bulaştırdı. Çünkü "bu kıyafet haramdır, bu giyilmez" diyenler ipe gidince kimse konuşmaz oldu. Kimse konuşmayınca faiz mubah oldu. Bu kadar basit işte. Bu kadar basit.

Şeytanın en azından bu taktiklerinden ibret almamız lazım. Çocuk eğitmek onun üzerinde üç gün nasihat etmek değildir. On sene, yirmi sene, elli, yüz, iki yüz, üç yüz, dört yüz, sekiz yüz, dokuz yüz, dokuz yüz elli senedir bunun süresi. Dokuz yüz elli sene çocuğuna yal-

varan baba var mı bu dünyada; var. Var bu kadar. Demek ki çalışmamız bizim zaman olarak dokuz asrı geçecek. Dokuz asır sonra hâlâ bir iş yaptırıyorsan bas bedduayı gitsin! Ama dokuz asırdan önce beddua etme hakkın bile yok senin. Ne çalıştın? “Eee... yirmi sene.” Yirmi sene ne ya? Yüzde kaç yapıyor dokuz yüz elli senenin? Kur’an hikâye mi anlatıyor? Nuh amca hikâyeleri mi anlatıyor? Azer’in oğlu İbrahim aleyhisselamı ne diye anlatıyor bize? Bu kadar peygamber hikâyesi nedir Kur’an-ı Kerim’de? Demek ki biz ibadet kitabımız, rehberimiz Kur’an-ı Kerim’den kendimize ders çıkaracağız.

Kardeşler, çocuğa aşı yapma konusunda önemli kurallarımız var.

Bir: Şunu unutuyoruz: Hidayet Allah’ın elindedir. Sen istediğini yetiştireceksin diye bir şey yok. Hangimiz Resûlullah aleyhisselamın makamının gölgesine yaklaşabiliriz, kim kim? Hangi peygamber onun makamının gölgesine yaklaşabilir? Amcası için gözyaşları akıttı. Sonra ne dendi ona: “Sen istedin diye iman edecek değil.” Hidayet Allah’ın elinde. “Ben ne yapacağım o zaman?” Çocuğun kalbini değil Allah’a giden yolları açacaksın. Allah sende samimi gözler görecektir, himmet, gayret görecektir. Sözleriyle davranışların arasında çelişki görmeyecek. Bakma sen, o zaman taşı bile su hâline getirir Allah. Senin için kayalardan pınarlar akıtır. Senin için kaskatı taşları bile Allah Teâlâ secdeye yatırır. Sen merak etme, yeter ki hidayet kaynağına ulaş ama hidayeti cami hocasından, vakıftaki görevliden veya senin eğitim anlayışından, elindeki sopadan bekleme. Hidayet kaynağı olarak sopana güveniyorsan, tesir gücüne güveniyorsan, ‘ananı boşarım’ filan gibi kabalıklarına güveniyorsan sen çok beklersin. Hidayet Allah’ın elinde.

İkincisi kardeşler: Kullarının bir kısmının şaki bir kısmının sait olmaları, yani bir kısmın cennetlik bir kısmın cehennemlik olması şüphesiz ki Allah’ın bildiği bir hikmetten dolaydır. Cehennem için de kullar yaratmış Allah, cennet için de kullar yaratmış. Eğer seni namaz ehli yaratmışsa sen niye secdeden başını kaldırıyorsun, şükürle geçir bu ömrünü. Hidayet yoluna koymuş seni Allah. Dolayısı ile yeryüzünde yüz kişinin, bin kişinin filan batıl tarafta; bir kişinin iki kişinin bu tarafta olması hikmetsiz değil, büyük bir hikmete binaendir. Bu hikmeti bizim çözecek hâlimiz yok. Dileseydi Allah, yeryüzüne ayak basan herkes iman ederdi. Zor mu Allah için bu, zor mu? Nasıl İsrailoğulları’na Tur dağı kaldırdı, dağ bir bulut gibi üzerlerine gelince secdeye kapandılar. Dilese Allah, kimseyi secdeden kaldırmazdı bile. Böyle istiyor. Bizi eğer sevdiği taifenin içine koyduysa bizim gözyaşları içerisinde ömür tüketmemiz lazım. Bu ikinci kural. Çocuklarımıza da bunu isteyeceğiz şüphesiz. Dualarımızla, gayretimizle.

Üçüncüsü: Sabahtan akşama kadar annesi ile babası ile hocası ile herkesle çalıştın ettin, çok güzel. Lakin şunu unutma: Allah’tan başka kimsenin gücü kuvveti yoktur. Delikanlılığına falan güvenme. Oturduğun mahalle çok iyi bir semt. Medine-i Münevvere’den daha iyi bir semtte mi oturuyorsun? Medine’nin yetiştirdiği zındık ve münafıkları yetiştiren var mı daha. İyi semtte oturuyormuş. Ne semtine güven ne Mekke’ye Medine’ye. Ne hocaya güven ne annesinin babasının himmetine. Allah’tan başka güç kuvvet yok. Efendim bilgisayarlı eğitim yapıyormuş, sen çok oyalanırsın gibi geliyor bana. Bilgisayara hele hiç güvenme, melanet ikide bir bozuluyor. Elektriği kesiliyor. Hele ona hiç güvenme, bir virüsle helak olursun. Her inandığın şeyi bir virüsle inanmaz hâle getirebilir.

Kime güveneceksin? Seni yaratan Allah'a güven. Rahmeti ile kullarını kuşatan, rahmeti azabını kuşatan Allah'a güven. Bu parolan olsun. Allah'tan başka güç yok kuvvet yok, evet uyduruk şeyler var, delikanlı melikanlı onlar, yani sembolik değerler. Gerçek güç ve kuvvet, Allah'ın gücü ve kuvvetidir. Kalpler onun iki parmağı arasındadır. Bağırırısın, çağırırısın, kırarsın, döversin, yalvarırısın, daireler alırsın, bisiklet al, araba al, uzay üssüne götür, ne yaparsan yap bir vakit namaz kıldırılmazsın. Bir gün bakarsın ki teheccüde kalkmış. Sen güçlerin en büyüğünü ve kendisinden başka hiçbir güç bulunmayan Allah'ın gücünü elde etmeye çalış lakin yalnız kaldın mı vay hâline. Göklerden düşmüş say kendini.

Dördüncü kuralımız:

Bizde ölçü şudur: Son önemli. On beş yaşında bir çocuk bülbül gibi Kur'an okuyor, sabah namazına kalkıyor, on beş yaş bitince ölecek mi bu çocuk? Yirmi yaşında çok iyi. Ömrü yirmi senelik mi? Biz dosyaları nasıl kapattığımızı bakacağız. Ölmeden konuşmak yok. Ölüncü de büyük umutla Allah'a gideceğiz; o kadar. Günübürlük kararlar yanlıştır, hayırda ve şerde. Çocuk teheccüde kalkıyor on sekiz yaşında, elhamdülillah. Lakin hiç iş bitmedi gibi devam et. Eğer bir gün gaflete düştüğünü ve kendine güvendiğini görürse şeytan kaydırır ayağını. Görürsün ne oluyor teheccüt!

Çocuk en kötü pislikleri yapıyor, her türlü harama bulaşıyor olsun. Olsun, Ebu Cehil'in oğlu, Peygamber aleyhisselamı öldürmek için bin bir hileye bulaştı, ölürken şehitlerin efendilerinden biri olarak Allah'a gitti, eşi benzeri bulunmaz bir şehit olarak. Son önemli. Niceleri seccade üzerinde ömür tükettiler, cehenneme kütük olarak gittiler. Niceleri de batıl bir hayat yaşadılar, bir kelime ile Allah'ın sevgili kulu olarak ahirete gittiler. Dolayısı ile kardeşler, iyi veya kötü hâllerinde çocuklarımızın hakkında aceleci hüküm vermeyeceğiz. Bu bir kanun; evet kahrolacağız, ezileceğiz. Üzüleceğiz, ağlayacağız. Sızlayacağız. Ama kararımız kesin olmayacak. Yani "çocuğumuz bin bir melanete bulaştı, gitti bu, bizim neslimizden adam yetişmiyor hiç..." öyle bir şey yok. Allah'ın en sevgili kulunun babası annesi olabilirsin bir zaman sonra; sen yılma.

Dokuz yüz elli sene Nuh aleyhisselam bekledi. Sonunda da Allah Teâlâ "bu adam olmayacak, bunu helak edeceğim" dedi, buna rağmen oğluna yalvarmaya devam etti. Buna rağmen yılmadı. Az kalsın da başı derde girecekti bu yüzden.

Ne sigara içti diye ne alkol tüketti diye ne de cinayete bulaştı diye otuz sene hapis yedi. Ömür boyu hapis yedi. Olsun. Orada Allah'ın öyle bir kulu olabilir ki sana bile şefaet eder kıyamet günü. Aynı şekilde bülbül gibi Kur'an okuyor, namaz kaçırmıyor; dur bakalım dur. Daha otobana yeni çıktı bu. Nerede kaza yapacağına dair bir garanti var mı?

Kardeşler, büyük projemizin adı neydi; cehennemden koruma projesi. Kur'an üretme projesi değil, namaz kıldırma projesi değil, faizden koruma projesi değil; cehennemden koruma projesi. Bütün çatının adını konuşuyoruz. Çatımız cehennemden korunma projesi. Bu projeden en önemli kurallarımızdan bir tanesi başarılı anneler, babalar, hocalar. Başarılı öğretmenler, merhametli ve yumuşak olanlardır buyuruyor Resûlullah aleyhisselam: "Yumuşaklığını kaybeden bütün hayırları kaybeder." Sahih hadis-i şerif okuduk. "Resûlullah aleyhisselamın sertleştiği zamanlar da olmuş?" Oldu tabii. Allah'ın şeriatı ile ilgili taviz istendiği za-

man kükredi. Kızım bile olsa bu kuralı tatbik ederim, dedi. Benden taviz istemeyin eski ümetler böyle helak oldu dedi. Ama nefsi ile ilgili hiç kızmadı. O zaman susmayı tercih etti.

Derdin secde eden mümin yetiştirmek ise bak, Kur'an ne yaptı; firavun gibi zalim, yeryüzünün en büyük tuğyanlarını işleyen, en büyük tağutlardan birisi olan bir zalime, meluna, kudurmuş hâliyle en azgın günlerinde, “ben bu altından ırmaklar akan Mısır'ın ilahı değil miyim” diye çirkin sözler söyleyen firavuna Kelimullah bir peygamberi ve kardeşini gönderirken ne dedi Allah Teâlâ: “Ey Musa ve Harun, firavuna gidin. Çünkü firavun azdı.” Adam “ilahım” diyor, asıyor kesiyor. Erkek çocuk doğmasına gerek yok diyor. Böyle bir adama, annelerin rahmindeki çocuklara müdahale edecek kadar zulüm sahibi olan bu adama Allah, en büyük beş kulundan biri olan Musa aleyhisselamı gönderiyor. Ve “onunla tatlı konuşun” Allah buyuruyor.

Hem “azdı” diyor, hükmünü vermiş Allah, hem de “belki yumuşar, belki Allah'tan korkar.” Yumuşak konuşun onunla, buyuruyor Allah. Neden? Çünkü melun, kıyamet günü gelip “senin peygamberin başıma diklendi, ben de inat olsun diye iman etmemiştim” der belki. Tekrar kuralı koyuyorum: Tarlalarına, dükkânına, apartmanına sahip çıkacak, damatlarına hisseleri kaptırmayacak bir evlat yetiştirmek istiyorsan tabancayla dolaş. Görsün seni sert baba, vurur beni diye. Ara sıra ayağına da kurşun sıkabilirsin, hani ciddi olduğunu anlasın diye. Derdin senden sonra teheccüde kalkacak bir kul yetiştirmek ise, “Rabbim, anama babama merhamet et” diyecek bir evlat ise yumuşak konuşacaksın. Kalkar sonra der ki ya Rabbi, sekiz yaşındayken bana asker muamelesi yapmıştı, ben de o yüzden nefret olsun diye abdest almamıştım.

Yataktan fırlatıp atma çocuğu, üç gündür namaza kalkmıyorsundur diye. Yalvar, başında bekle, okşa. Zira der ki kıyamet günü; beni uykumun en keskin hâlinde kaba kaba usullerle kaldırdığı için ben de inat olsun diye ayaklarımı yıkamıyordum, abdest almıyordum, öyle kılıyordum namazı. Ve fena çarpılırsın kıyamet günü. Firavundan da vahşi değil ya çocuğun senin. Hani diyelim Karun kadar, Haman kadar oldu. E firavun kadar da olamaz ya.

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz kesin ölçü koymuş: Merhametli olmayana Allah merhamet etmez. Merhametsiz davranırsak eğer, sulu demiyorum, merhametli; cıvık da demiyorum, merhametli diyorum. Merhametsiz davranırsan o senin gözyaşların var ya, ağlıyorsun “ya Rabbi çocuğumu hafız yap, ya Rabbi şöyle yap...” Allah sana niye merhamet etsin ki. Sen kaba bir adamsın zaten. Sen kaba bir annesin. Sen kızını saçından tutup asılan bir anne değil misin. On yaşında çocuğa saçından asılıyorsun, çocuk yere deterjandan döktü diye. Evde yere iki gram deterjan dökülmüş yahut da bulaşık deterjanını yanlış yere koymuş mesela. Birleşmiş Milletler kararı olduğu hâlde mutfağın öbür tarafına koymuş. Böyle böyle davranıyorsun sen, ondan sonra Kadir gecesi dua etmişsin. Masum beş yaşında çocuğa merhameti olmayana Allah niye merhamet etsin kardeşler? Efendimiz merhametin abidesi idi. Bir insan o kadar merhametli olur. Ümmetiyiz, onun peşinden gidiyoruz. O örneğimizdir.

Kaç kere ashab-ı kiram, namazda secdeden kalkamadığını gördüler, peygambere bir şey oldu sandılar, namazdan sonra dediler ki “ya Resûlallah, çok merak ettik. Secdeyi bu kadar uzatmazdın sen?” Ne buyurdu; “yok, bir şey olmadı. Şu çocuk geldi secdede omzuma çıktı, çocuğun oyunu bozulmasın diye secdeyi uzattım.” Peygamber torunu ile oynuyor secdede.

Rahmet, rahmet, rahmet. Çocuğu deterjanı döktü, havlusunu yanlış yere astı, hırkasını filan dolaba koyacaktı... Birleşmiş Milletler kararına rağmen hâlâ öbür dolaba koyuyor. Bunlar için bağırın anneler babalar çok pişman olacaklar kıyamet gününde. Niye biliyor musunuz; annelik babalık kozunuzu bir hırkayı filan yere koyduğu için kullandınız siz. Şu çocukla evlenmen uygundur, dediğin zaman dinlenecek söz hakkı bırakmamış oldun sen kendine. Gereksiz yere, boş şeylere kullandın. O da istediği ile evlendi, muhtaç oldun seninle ilgilenmedi. Zamanında kredini tükettin çünkü.

Bizim Peygamber'imiz, rehberimizdir. Aişe annemiz radiyallahuanha buyuruyor ki: Ashab-ı kiramın küçük çocukları olduğunda ellerine bir hurma alırlardı, onu Efendimiz'e getirirlerdi. Efendimiz de o hurmayı çiğner, yumuşatır, çocuğun ağzını tatlandırırırırır. Hiçbir şey bulamadığı zaman da mübarek tükürüğünden süreriririr. Şifa olsun, nur olsun çocukta diye. Bir keresinde bir çocuğu getirmişler. Çocuğu Efendimiz kucağına alınca işemiş çocuk. 'Deterjan' döküyor! Kimin kucağına işemiş? Yer gök oynamamış ama!

Aişe annemiz buyuruyor ki: O çamaşırını çıkarıp yıkamadı bile. Bana bir bardak su getirin demiş, su dökmüş üstüne, su ile serpiştirmiş ve yıkamamış bile, çocuğun babası üzülmesin orada diye. Eyvah, Peygamber'in gömleğini ne hâle getirdik demesin diye. Peki deterjan dökseydi? O çok fena bir suçtur. Gittiydi... Diyelim yanlışlıkla vitrinin alt rafına koyulacak bir şey üst rafına kondu mesela. Hele misafirin yanında falan. Takımı getir dediğinde gitti filan porselen takımını yanlış getirdi. Bizim çocuklarımızda hayır yok zaten, biz Kütahya dedik gitti İznik takımı getirdi. Eyvah eyvah...

Kardeşler, bunların hepsi çocuk yetiştirip dükkânını ona devretmek isteyen, kızına gelinlik giydirip kaynana rolleri oynamak isteyen basit düşüncelilerin üç günlük dünya tiyatrosunda oynayanların hastalıklarıdır. Yeryüzünde Habil'in nesli devam etsin, Sevede'ler devam etsin, Allah'a tazim devam etsin, Kur'an yücelsin, Allah'ın kelamı kıyamete kadar baki kalsın diye nesil doğurmak isteyenlerin uğraşacakları böyle işler yoktur. Onlar dokuz yüz elli sene nübüvvet şartlarında bile olsa çocuklarının kahırlarını çekmeye hazırırlar.

Çünkü Allah imtihan etmeyi murat ediyor. Bu imtihanında Allah eğer seni çocuğunun hastalıkları ile sınıyorsa sen bir tür imtihanıdasın. Öbür mümini de çocuğunun haylazlığı ile tembelliği ile sınıyorsa o baba da öyle imtihanıdadır. İkiisi de Rabbinin huzuruna bu imtihanın sonuçları ile gidecektir.

Allah'tan yardımını muhakkak dileyelim Tek başımıza gidecek hiçbir yolumuz yoktur. Allah'ın yardımından başka herkes bu yolda perişan olabilir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.